

KÖRLÜK

(İRAK'TAKİ TRAJEDİ)

TEK PERDELİK OYUN

MARIO FRATTI

ÇEVİREN

SELDA ÖNDÜL

KİŞİLER

BRIAN 20'li yaşların başında yakışıklı genç bir adam;
kör

CATHY Kız arkadaşı

DAN Savaşta ölmüş askerin, Jim'in erkek kardeşi; 20
yaşında

ANDERSON Dan'in babası; 60 yaşında

*2004. Oklahoma'da orta halli bir oturma odası.
Irak Savaşı sıraları.
Sandalyeler, bir üçlü koltuk, bir masa, odanın
dört köşesinde dört resim.*

*Brian girer. Kördür; Kız arkadaşı Cathy onu yön-
lendirmekte ve yardım etmektedir.
Arkadaşı Dan, ona üzüntüyle bakar. Ayağa kalkar
ve ona doğru gider.*

DAN : Hoş geldin Brian.

BRIAN : Dan, sesini tanıdım. Neredesin? Elini sıkmak is-
tiyorum.

DAN : Buradayım. *(Ona doğru gider; elini sıkar; kucak-
laşırlar.)* Selam Cathy, uzun zaman oldu...

CATHY : Öyle.

BRIAN : Sesini hemen tanıdım. Aynı kardeşinin sesi. Si-
zinkiler neredeler?

DAN : Yukarıda olmalılar.

BRIAN : Üçü de mi?

DAN : Annem ve kız kardeşim yatak odasındalar. Aşa-
ğı nadiren iniyorlar. Senin için, belki...

BRIAN : Nasıllar?

KÖRLÜK

DAN : Bütün gün ağlıyorlar. Hiçbir şey gözyaşlarını dindiremiyor. Senin annen nasıl?

BRIAN : Cathy'ye sor.

CATHY : O da hep ağlıyor.

BRIAN : Baban nerede?

DAN : Bize bira getirmeye gitti, galiba.

BRIAN : O nasıl? Nasıl karşıladı?

DAN : Kötü ama... aslında galiba gurur duyuyor. Hala kendini bir asker gibi hissediyor. Saf kan Amerikalı. Savaştan ve savaş kahramanlarından gurur duyuyor.

BRIAN : Kardeşin gerçek bir kahramandı, emin olabilirsin. Gelmemin bir nedeni de bu. Bilmediğin ayrıntıları anlatmak. Dokuz ay boyunca birlikteydik. Hiç ayrılmadık.

DAN : Önce kendinden söz et. Nasılsın?

BRIAN : Beni görüyorsun, değil mi? Bir şarapnel parçası optik sinirimi kesti. Sevgilim Cathy'nin güzel yüzünü bir daha asla göremeyeceğim. *(Cathy'ye)* Gel buraya, elini ver bana.
(Cathy Brian'ın yanına gider; onu alından öper; o da Cathy'nin elini öper.)
Gördün mü? Beni hala seviyor. Ve yüzü hep bu-

rada, ölü göz bebeklerimde. Yalnızca tanıdığım, bildiğim insanların yanında mutluyum. Belleğimden hiç silinmeyen yüzler. Akralarımın ve arkadaşlarımın gülüşleri, yüz hatları, gözleri. Onları sanki hala görüyorum. Düşün bir kere, belleğimde hep genç kalacaklar. Körlüğün bile iyi yanları olabiliyor. Kimse yaşlanmıyor. Her şeyde bir hayır vardır–albayımızın dediği gibi. Burada ailenle birlikte olduğum için mutluyum. Hepinizi gayet iyi hatırlıyorum. Neredeler? Ne bekliyorlar?

DAN : Babam her an gelebilir. Annem ve Clara daha sonra, belki...

BRIAN : Neden “belki” diyorsun? Beni görmek istemiyorlar mı?

DAN : Kimseyi görmek istemiyorlar.

BRIAN : Beni de mi, kardeşinin en iyi arkadaşını?

DAN : Belki, umalım ki... Söz verdiler.

BRIAN : Neden korkuyorlar? Çok mu kötü görünüyorum?

DAN : Yo hayır, çok iyi görünüyorsun. Kadınlar, bilirsin. Anlayabilene. Belki...

BRIAN : Belki ne?

DAN : Bu benim düşüncem... Yanlış, muhtemelen...

KÖRLÜK

(*Tereddüt eder.*)

BRIAN : Söyle.

DAN : Sen yaşıyorsun, burada bizimle... Kardeşim ise... Senin için seviniyorlar ama... onlar da insan. Jim'in burada olmasını isterlerdi. Evet, yaralı ama hayatta. Bizimle.

BRIAN : Anlıyorum. Ben sonuç olarak yalnızca gözlerimi kaybettim... (*ironik*)
"yalnızca"... Hala savaşa karşılar mı, ateşli pasifistler, senin gibi?

DAN : Artık daha da ateşli.

BRIAN : Baban tam tersi... Jim'in ölümü düşüncelerini değiştirmede...

DAN : Hayır. Hala sonuna kadar vatansever, fedakarlıklara inanan bir savaşçı-

BRIAN (*keserek*) : Oğlunun feda edilmesine bile mi?

DAN : Evet, Oğlunun feda edilmesine bile. (Duraklama) Ne olduğunu, nasıl olduğunu anlat bize.

BRIAN : Babanı bekleyelim. Ona Jim'le haftalarca oralarda nasıl yaşadığımızı anlatmalıyım. Asla birbirimizden ayrılmadan.

(Anderson, baba, biralarla gelir.)

ANDERSON : Hoş geldin, Brian. Evine, Jim'in evine hoş geldin. Sen, cesur kahraman. Sen ve Jim, soylu bir neden için savaşan müthiş kahramanlar (*Elini sıkar; kucaklaşmazlar.*) Sevdiğin biradan aldım. İşte al. İç. (*Bir bardak bira verir; Cathy'ye*) Sen ne diyorsun? Bira ister misin?

CATHY : Hayır, teşekkürler. Karınız, kızınız, onlar nasıllar?

ANDERSON : Neden yukarı çıkıp görmüyorsun onları? Yanlarına git. Henüz anlamadılar, kabul edemediler. (*Cathy kadınları görmek üzere çıkar; erkekler bardaklarını kaldırır.*)

Kahramanların dönüşüne kadeh kaldıralım!

(*İçerler; Dan ona rahatsız bir biçimde bakar; kardeşi geri dönmemiştir.*)

Sen, sen geri döndün, burada bizimlesin. Sana dokunabiliyorum (*Ona dokunur, sırtını pıtpıtlar.*) Ama Jim de bizimle. Resimlere bak. (*Jim'in odanın her tarafında yer alan resimlerine işaret eder.*) (*Brian'in kör olduğunu hatırlar.*) Ah, özür dilerim. Aptallığıma ver. Odanın her köşesinde Jim'in resimleri var. Üniformalı. Üniformalı harika görünüyor. Keşke... (*Tereddüt eder.*)

BRIAN : Keşke ne?

ANDERSON : Belki, o gün birlikte olsaydınız, o gün, belki biriniz diğerine yardım ederdi, diğerini kurtarırdı.

BRIAN : Bu Temmuz'da başıma geldi.

KÖRLÜK

ANDERSON : Evet, biz de Temmuz'da haber aldık. Jim aramıştı. Senin üstesinden geleceğinden emindi. Basit bir şey olduğunu söylemişti. Yalnızca hafif bir yara.

BRIAN (*gözüne dokunarak, ironik*) : "Hafif"...

DAN : Sonra, Ağustos sonunda ne oldu? Ne söylediler sana?

BRIAN : Ben hastanedeyken geldiler ve Jim'in bir eve davet edildiğini söylediler. Bir tuzak. Ne olmuşsa olmuş, onun bir kahraman gibi davrandığına eminim.

ANDERSON : Ben de.

DAN (*Brian'a*) : Nereden biliyorsun? Onunla değildin.

BRIAN : Onu bir çok kez gördüm. Cesur, gözüpek, keskin bir nişancı. En iyi sniperlarımızdan. Bir çok gazetede şaşmaz atışlarından söz ettiler. Bir gün onlardan yedisini aşağı indirmişti.

ANDERSON : Bende kupürler var. Görebilmesini çok istedim.

BRIAN : Onunla gurur duymanızdan mutlu olurdu.

ANDERSON : Sonra nasıl hissetti kendini? Gururlu, mutlu?

BRIAN : O kadar basit değildi. Bazen bir evi yerle bir ederdik, bir aileyi, ve-

ANDERSON : Ama şu yedisi asiydi, silahlı asiler, değil mi?

BRIAN : Öyleydiler.

ANDERSON : O halde Jim gurur duymuş, kendini yararlı hissetmiş olmalı.

DAN (*ironik*) : “Yararlı”?

ANDERSON (*Dan’e, kızgın*) : Asla anlamayacaksın. Siz barışçılar, hürriyetimizi, demokrasimizi tehdit eden düşmanı ortadan kaldırmanın gerekliliğini asla anlamayacaksınız.

DAN (*aynı konuyu sürdürmek istemeyerek; Brian’a*) : Jim’e olanları nasıl öğrendin?

BRIAN : Arkadaş olduğumuzu bilen Albayımız söyledi bana. Tuzaktan söz etti.

ANDERSON : Gerçekten bir tuzak mıymış? Teyit ettiler mi?

BRIAN (*belli belirsiz bir sesle*) : Bana söyledikleri bu. O kadar adama karşı yalnızca üç kişi varmış bizden.

ANDERSON : Eminim ki korkmamıştır, bir an bile.

KÖRLÜK

BRIAN : Asla. Hiçbir zaman korkmadı. En tehlikeli görevlerde bile.

DAN : Elimize geçen telgraf yeterince açık değildi. Sana ne gibi ayrıntılar verdiler?

BRIAN : Fazla değil... Hemen aklıma sen geldin, üzülüm senin için... Ailem bile, herkes etkilendi haberlerden...

DAN : Ama biraz rahatlamışlardır, herhalde, eve geleceğini düşündüklerinde. Onlara Söylemiş miydin (*Tereddüt eder, doğru sözcükleri arayarak*) ... gözlerini?

BRIAN : Hayır. Yalnızca yaralandığımı, ama iyi olduğumu söylemiştim.

DAN : Sevindiler, değil mi?

BRIAN : Evet, gözle görülür biçimde... Şimdi beni görüyor, seviyor, bana dokunabiliyorlar.

ANDERSON : Jim'den söz et bana, iyi günlerinden. Hani, en iyi olduğu zamanlardan.

BRIAN :Tabii. Anlatacağım çok şey var. Uzun zaman birlikteydik. Önce Kuveyt'teydik, kolay ama sıkıcı bir hayattı. Sonra Suudi Arabistan. Viski bol, ama el altından. Püritenler, alkolden adeta nefret ediyorlar.

ANDERSON : Kadınlar? Kadınlarınız oldu mu? Vietnam'da, bizim her yerde fahişelerimiz olurdu. Jim benim gibiydi. Her zaman isterdi, ihtiyaç duyardı (*Bedeni sözlerine uygun devinir.*).

BRIAN : Oralarda kadın bulmak kolay değil. Biliyorsunuz –kadınlar peçeli ve dokunulmaz. Erkekler kıskanç ve kocalarını aldatan kadınları, bir başkasıyla yatan kadınları öldürüyorlar. Kadınlar bir Amerikalı ile birlikte olsalar erkekler ne yaparlar düşünmek bile istemem.

ANDERSON : Yani, kadın yok? Nasıl yaptınız? Hatırlıyorum da Jim-

DAN (*sözünü keserek*) : Bırak da konuşsun baba.

BRIAN : Riyad'da birkaç hemşire vardı.

ANDERSON : Arap mı?

BRIAN : Amerikalı. Cömert kadınlar, ara sıra...

ANDERSON : Jim'inkinin adı neydi?

BRIAN : Shirley. Onunla çok zaman geçirirdi. Ayrıldığı-mızda kızın ağladığına tanık oldum.

ANDERSON (*Dan'e*) : Gördün mü? Gördün mü? Gerçek bir gönül hırsızı. Her sahilde bir kadın. (*Brian'a*) Ya Irak'ta?

KÖRLÜK

BRIAN : İlk üç ayda hiçbir şey olmadı. Bir cehennemdi. Her şeyi yerle bir ettik. Saddam'ın böbürlendiği "Cumhuriyet Muhafızları" nı kılıçtan geçirdik, tozlarını attırdık onların.

ANDERSON : Peki Bağdat'ta. Fotoğraflar görmüştüm. İyi giyimli kadınlar, modern bir kent, Batı tarzında. Otomobil kullanıyorlar, motosiklet kullanıyorlardı.

BRIAN : O biz oraya gitmeden önceydi. Şimdi korkuyorlar.

ANDERSON : Sizden mi?

BRIAN : Bizden, kendi erkeklerinden. Şimdi dini ahlak kuralları geçerli. Laik bir toplumla karşılaşmak bizi şaşırtmıştı. Şimdi dini fanatizm egemen. Kadınların başı dertte.

DAN : Ne demek istiyorsun?

BRIAN : Iraklılar'ın durumu şimdi daha kötü. Önümüzdeki 20 yıl boyunca birbirlerini boğazlayacaklar. Zavallı insanlar, özellikle kadınlar.

ANDERSON : Yani, yataklarınıza Iraklı kadınlar girmediyse? Bir tane bile?

BRIAN : Bir tane bile.

ANDERSON : Nasıl oldu da size karşı koyabildiler, Sizi etrafta

vakur, kendinden emin, erkeksi ve cesur bir biçimde dolaşırken gördükleri halde? Savaş tanrıları gibi silahlanmış! Gerçek, sert erkekler, karşı konulamaz!

BRIAN : Eminim ki bazıları isteklidir. Bizleri düşleyen binlerce dul vardır, ama korkuyorlar. Cesaret ederlerse taşlanarak öldürülürler.

ANDERSON : Yani, zavallı Jim'imiz aylarca şeyssiz yaşadı.

DAN *(kendisini hayal kırıklığına uğrattığı için suçlayıcı)*
: Baba...

ANDERSON *(Dan'e)* : Kapa çeneni sen. Sen asla bizim biyolojik ihtiyaçlarımızı, kadınların tutkularını anlayamazsın. Bizi seviyorlar, bize ihtiyaçları var. *(Brian'a)* Yani, Bağdat'ta, şey için fırsat... *(Bedeni sözlerine uygun devinir.)*

BRIAN *(tereddütlü)* : Bağdat'ta... Bu hassas bir hikaye. Bizim vardı... biri vardı... *(Tereddüt eder.)*

ANDERSON : Devam et, anlat. Oğlumun son sevgilisinin adı neydi?

BRIAN : Yasak, kurallara aykırı, meslektaşlarımızla yatmamız kurallara aykırıdır. Ama Jim, yüzünden asla silinmeyen, o davetkar pırıl pırıl gülümsemesi ile ...

ANDERSON *(Dan'e)* : Gördün mü? Gördün mü? Yakışıklı bir oğul, büyüleyici bir Tanrı! O istediğini daima elde

KÖRLÜK

etmiştir.

(*Brian'a*) Yani, sayı yaptı, değil mi? O üniformalı koca Amazon'un adı ne?

BRIAN : Söyleyemem, isimlerden söz edemeyiz. Kesinlikle yasaktır. Askeri kural.

ANDERSON : Askeri disiplin. Anlıyorum. Baskınlarınızı, saldırılarınızı anlat bize. Her gün baskın yapıyor muydunuz?

BRIAN : Hemen hemen her gece. Geceleri tercih ededik. Onları gece görüşlü dürbünlerimizle görebiliyorduk. Onlar bizi göremezdi. Kolay hedeflerdi.

ANDERSON : Gündüzleri, Iraklılar'a nerede rastladınız? Kafelerde, restoranlarda? Onların arasında nasıl dolaşıyordunuz? Sizi alkışlar mıydı, size gülümserler miydi?

BRIAN : Bazı çocuklar gülümseyip "Lütfen, çikolata, teşekkürler." der. Bildikleri yegane sözcükler. Yetişkinler, erkeklerin hepsi –kadınları evde tutar- bize nefret ve kuşkuyla bakar. Açık saçık el hareketleri yapar, tükürür, tükürüklerinin üzerine basar, bizi öldüreceklerini ima ederler. Sonra dik dik gözünüzün içine bakarlar. Artık ne yasa var ne de düzen. Bizler nefret edilen düşmanız.

ANDERSON : Jim ne dedi o nefreti hissettiğinde? Eskiden hep nazik ve arkadaşçaydı. Sen onlarla konuşmayı denedin mi? Arkadaşlık kurmaya çalıştın mı?

BRIAN : Yo hayır! Onların yanına gitmek, aralarına karış-

mak kesinlikle yasaktır.

ANDERSON : Diyeceğın gerçek bir iletişim yok; arkadaşlık için hiç gayret göstermediniz mi? Çikolata, yiyecek, bayrak, dolar arkadaşlığı yapmadınız mı?

BRIAN : Hayır. Jim rahatsız oluyordu. Hepimiz gibi. Yıkım ve ölüm görmek hoş bir şey değil. Yedi keskin ve şanslı atışı yaptığımız o gün... (*Tereddüt eder.*)

DAN : Evet, o gün?

BRIAN : O köye gittik, sonra, o yedi adamın kim olduğunu öğrenmek için, onlara yataklık eden var mı, aileleri var mı diye... Bir cesede kapanmış çaresizlik içinde ağlayan küçük bir kız gördük... Jim onunla konuşmak istedi, onu rahatlatmak istedi. Onu durdurmak, vazgeçirmek zorunda kaldık. Kıza yaklaşmış olsaydı onu öldürürlerdi. Tayınının hepsini köyün girişine bıraktı, alçak bir duvarın üstüne, üzerindeki her şeyi de. El fenerini bile – oysa ki bu kesinlikle yasaktır. Görmezlikten geldik ve onu oradan uzaklaştırdık. Aramızdan biri – Gonzalez- bebek gibi ağlıyordu.

ANDERSON : Porto Rikolu mu?

BRIAN : Evet.

ANDERSON : Onlardan iyi asker çıkmaz. Gerçek bir asker ağlamaz. Jim'in ağladığını gördün mü hiç?

DAN (*araya girerek*) : Jim'in ağladığını ben gördüm.

KÖRLÜK

Annem ve Claudia'dan ayrılırken. Çaresizce kucaklaşmalar, sel gibi gözyaşı.

ANDERSON : Bir anne ağlarken bu normal. İnsanca. Jim öyle iyi bir evlattı işte. Diğer Porto Rikolular'ın ağladığını gördün mü?

BRIAN : Porto Rikolular, Siyahlar, Beyazlar. Bütün ırklar. Özellikle tetiğe asılmakta acele ettiğimiz ve sivil-leri öldürdüğümüzü anladığımızda.

ANDERSON : Ne yazık ki böyle şeyler savaşlarda olur. Başkamız hakkında sık sık konuşur muydunuz?

BRIAN : Neredeyse hiçbir zaman. Tabuydu.

DAN : Ama konuştuğunuzda, eminim ki mültefit değildiniz. Tüm bu pislüğün sorumlusu o.

ANDERSON (*kızgın*) : Kendisini Başkan'ımız için, ülkemiz, hepimiz için feda etmiş olan kardeşinin hatırasını rencide etme. Şimdiye kadar sahip olduğumuz en iyi Başkan o. Tüm dünyaya, "Bir Numara" olduğumuzu, en iyi olduğumuzu kanıtlıyor. Herhangi bir ülkeyi birkaç gün içinde işgal edip, hürriyetine kavuşturabileceğimizi gösterdik. Askeri gücümüz çok büyük, sınırsız.
(*Cathy geri gelir, Brian'ı alnından öper; Sessizlik.*)

CATHY (*Brian'a*) : Seni görmek, kucaklamak istiyorlar.

BRIAN : Tabii. (*Ayağa kalkar.*) Onları görmek isterim,

memnuniyetle. *(düzelterek)* Sıcaklıklarını hissetmek isterim.

ANDERSON : Ben onu yukarı götürürüm. *(Anderson yardım eder; yukarı çıkmasına yardım ederken)* Çok fazla şey anlatma. Ayrıntı yok. Onlar ... çok hassaslar.

(Anderson ve Brian çıkarlar. Dan ve Cathy şimdi yalnız kalmışlardır. Sessizlik.)

CATHY *(Dan'e)* : Teselli edilemez bir haldeler. Özellikle annen... babanın davranışlarını anlamıyorlar... Oğlunu kaybetmek her normal ana-babaya üzer.

DAN : Kahramanı, sert adamı oynuyor, ama eminim ki onu görmediğimiz zaman o da ağlıyor. Bir gün, Jim'in fotoğraflarını öperken üstüne geldim.

CATHY : İnanca duygular beslediğine sevindim, diğer babalar gibi. Senin de gönüllü olmanı önerdi mi hiç?

DAN : Evet, altı ay önce hiç durmadan söylüyordu. Bunun görevim olduğunda ısrar ediyordu. Jim'in ölümünden sonra vazgeçti.

(Anderson geri gelir.)

ANDERSON : Ne sahne ama! Onu öpücüklerle boğdular. Yüzünü gözünü öpüyorlar. Benim fanatik karım çocuğun gömleğine Papa'nın resmini iğneledi. Neyse ki o fark etmedi. *(Cathy'ye)* Kurtul ondan, ilk fırsatta.

KÖRLÜK

CATHY : Hayır. O bir armağan, kötülöklere karşı bir koruyucu.

ANDERSON : Sen de mi? Siz kadınlar, hepiniz fanatik dindarlarsınız. (*Dan'e*) Özellikle de senin annen. Sürekli o Polonyalı'dan söz ediyor.

DAN : En çok da geçen yıl, Papa Irak'taki savaşı önlemeye çalıştığında.

ANDERSON (*saygısızca*) : "Rahipler". Durmadan barıştan söz ederler, sonra da savaş alanlarına ölenleri kutsamaya giderler. Yalnızca dua etmeyi ve cesaret vermeyi bilirler...

DAN : Ne için cesaret vermeyi?

ANDERSON (*ironik*) : Ölümden korkmamak için, çünkü Cennet onları bekliyordur. Bütün dinler Cennet'i vaat eder.

(*Cathy'ye, bir sessizlikten sonra*)

Brian güçlü ve cesurdu. Gerçek bir savaşçı. Onunla gurur duyuyor musun?

CATHY (*belli belirsiz*) : Duyuyorum...

ANDERSON : Sen de harikasin. Şimdi bile onu seviyor olman... (*Tereddüt eder.*) Gözlerinin içine bakamıyorsun ve o da senin güzelliğini göremiyor.

CATHY : Beni en çok etkileyen cümle, geri geldiğinde, şuydu: "Böyle olmak daha iyi. Kör olmak daha iyi. Bir daha asla savaşın dehşetini görmeyeceğim."

(Sessizlik)

ANDERSON : Savaşın korkunç olduğunu biliyorum... Ben de, Vietnam'da korkunç şeyler gördüm... Başta kamyonlar görürsün... Sonra silinip kaybolurlar. Ama bilinmeli ki onun fedakarlığı o ülkeye hürriyet ve demokrasi getirdi.

CATHY : Bunun hakkında hiç konuşmuyor.

ANDERSON : Neyin hakkında?

CATHY : Politika, demokrasi, özgürlük. Bunlar konuşmaktan kaçındığı konular.

ANDERSON : Bush hakkında neler söylüyor? Beyaz Saray'ın global vizyonu hakkında? Dünyanın her köşesine barış ve demokrasi götürmek arzumuz.

CATHY : Hiç sözünü etmiyor.

ANDERSON : Neden, sence? Brian orada müthişti. Soylu bir amaç için yaptığı fedakarlıktan mutlu, saf kan bir Amerikalı, iyi bir vatansız.

CATHY : Saygıdan, belki... Evde kimse söz etmiyor. Hassas bir konu. Arkadaşlarımız bile, savaşa karşı olanlar, evimizde bu konu üzerine konuşmuyorlar. Saygı, korku, tedbir... Yaraya tuz basmak istemiyorlar.

ANDERSON : Riyakarlar.

KÖRLÜK

CATHY : Genellikle mutsuz... Kabus görüyor, sürekli olarak.

ANDERSON : Bir süre sonra görmeyecek. Daha sık dışarı çıkmalı. Okullarda, kulüplerde, Belediye Meclisi toplantılarında misyonu hakkında konuşmalı.

CATHY : Davet edilmişti. Gitmeyi reddetti.

ANDERSON : Daha çok erken belki... (*Düşünür.*) Hiç olumsuz bir şeyler söylediği oluyor mu?

CATHY : Hayır... Kaçınıyor.

ANDERSON (*kuşkulu, Dan'e*) : Sana da mutsuz göründü mü?

DAN : Tabii ki. Hiç kuşkusuz.

ANDERSON (*düşünceli, endişeli*) : En iyisi yukarı çıkayım. Kadınları da mutsuz etmesini istemiyorum. (*Çıkar.*)

CATHY (*Sessizlikten sonra Dan'e.*) : Aptal bir savaş; kör ve acımasız.

DAN : Gereksiz. Utanç verici.

CATHY (*Uzun bir duraklamadan sonra, tereddütle.*) : Onlara gerçeği söylemeye cesaret edemedim...

DAN (*şaşırmış*) : Hangi gerçeği?

CATHY : Brian başından beri biliyordu. Bunun hakkında yalnızca benimle konuşuyor.

DAN : Ne hakkında? Ne hakkında konuşuyor?

CATHY (*temkinli*) : Belki sana söyleyebilirim... Yalnızca sana... Sonra karar verirsin ailene söyleyip söylemeyeceğine... Annene ve kız kardeşine... Ve, belki, babana.

DAN : Neden söz ediyorsun?

CATHY : Hatta New York Times'da da bir şeyler çıktı.

DAN :Buraya, Oklahomo'ya gelmiyor. Ne yazmışlar?

CATHY (*temkinli, tereddütle*) : ... 21 askerinin, en hassas, en kırılğan olanların (*Tereddüt eder.*)

DAN : Eee?

CATHY : ... İntihar ettiklerini. (*Sessizlik*) Jim onlardan biriymiş. Kendini vurmuş.

New York Times'da çıkan üç makaleden esinlenilmiştir.

1. Körlük
2. Sniper
3. İntiharlar

Müzik. Donma. Karanlık.

PERDE

